

Luk 12,13-21

**Sestry a bratři,milí přátelé,
Člověk neustále přemýšlí o tom,jak
se zajistit v tomto světě,co dělat aby
obstál,jak se obrnit proti
případným životním neúspěchům
nebo nepříznivým životním
okolnostem.Téměř veškerá naše
práce a skoro všechno naše životní
nasazení je zaměřeno tímto
směrem.A je to tak správně.Pro
člověka je přirozenější a
žádoucnější spíše pracovat než se
flákat či přiživovat,je lepší, jsme-li
aktivními tvůrci vlastního života
než trpnými subjekty dopadů dění
kolem nás.**

**Tak co se Ježíšovi nelíbilo na tom,že
někdo chtěl spravedlivý díl
společného dědictví,nebo že**

hleděl,aby zužitkoval celou úrodu a nic nepřišlo nazmar?

Podívejme se na ty příběhy podrobněji a třeba uvidíme.Někdo ze zástupu Ježíše uctivě osloví a žádá ho,aby domluvil jeho bratru,aby se s ním rozdělil o dědictví.Asi očekával,že mu Ježíš položí nějaké otázky a pak řekne:“No jo,to je jasné,máš nezpochybnitelný nárok na svůj díl,tak pojd’,jdeme za bráchou a on ti musí dát,co ti patří.To by byl přece pěkný pořádek....Jo,když jsme v právu,to jsme samá spravedlnost.Jestlipak by za Ježíšem běžel,kdyby byl v pozici toho druhého bratra?A tak nás možná zvolna napadá,že klíč k těm příběhům bude ležet na samém konci v těch slovech: Tak je to s tím,

kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem. Ale co to je být bohatý před Bohem? Znamená to chodit pravidelně do kostela, nebo se účastnit modlitebních setkávání, být štědrý při sbírkách, chodit na sborové brigády, atd? Ano i ne. Teď řeknu něco, co může leckomu znít tvrdě až rouhavě, ale je to tak: Bůh člověka k ničemu nepotřebuje. Jestli tady jsme nebo nejsme, zda žijeme či nikoliv, jestli jsme šťastní nebo se trápíme, tím k Božímu majestátu nic nepřidáváme ani neubíráme. Ale jsme to my, kteří Boha potřebujeme, jsme to my, kdo tápeme a hledáme naše zakotvení. A my našťestí pro nás, nejsme Bohu lhostejní. On se k nám sklání, on se nám nabízí, ano nabízí, nikoliv vnucuje. A v tom jet a potíž. My si to

nabízení často vyložíme velmi svérázně,po svém.Já chodím do kostela,já se modlím,já platím salár,já, já,já...a tak mám taky na něco nárok.A jestli ty jsi Mistr od Boha,no tak to nutně uznáš.A já teď před tebou Ježíši stojím a ty pěkně mému bráchovi řekneš,at' se se mnou rozdělí o dědictví.A jsem překvapen,když mi Ježíš říká:" Človče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?" Zní to divně,ale já už možná chápu,co mi tím chce říci.Pepo,kdybys nejprve usiloval o to,být bohatý před Bohem,t.j.kdybys protlačoval Boží způsoby a přístupy v tomto světě,pak by ses nikdy nemohl dohadovat s vlastním bratrem.Prostě byste se dohodli a

**kdyby on snad náhodou nechtěl,tak
ty bys mu ustoupil a nešel bys za
mnou.Kvůli mně a mojí cestě.
Já vím.Zní to v tomto světě
idealisticky,snílkovsky,nereálně.Tak
se přece nedá žít,přece nemohu
nechat na sobě dříví štípat,přece se
musím drát o svá práva,musím
přece usilovat o svou
spravedlnost.Musím,to já dobře
vím.Nemůžu přece žít jako ten
snílek Ježíš,bez domova,bez
rodiny,bez zajištění,živ jenom z
lásky svého Otce,vstříc jistému
krachu a záhubě.
A tak jsem rozumný,prosazuji svoji
spravedlnost,musím prosadit svoji
pravdu,vždyť já ti to přece
vysvětlím a ty to samozřejmě musíš
pochopit,jak jinak,než tak,jak to
myslím já.**

Ale co když si ještě této noci vyžádají moji duši a já už nejen nepostavím větší stodolu místo té malé,ale ani nestihnu bratrovi říci:víš co,nech si to všechno,já už to stejně nebudu potřebovat. Co tedy z toho všeho vyplývá?Na jedné straně je jistě třeba vyvíjet náležitou aktivitu pro zajištění své i svých blízkých,je třeba usilovat o spravedlnost pro sebe i pro druhé, ale na druhé straně je třeba vidět,že to všechno jsou věci služebné,na kterých naše lidská hodnota nestojí a že je můžeme prosazovat jen do určité míry a určitými prostředky. O té míře a prostředcích pojednává i antický autor Plutarchos když popisuje rozhovor jednoho orientálního despoty s jeho dvorním filosofem.Panovník říká,že je třeba

dobýt království na severu.Na to filosof odpoví:A co budeme dělat pak?"Král řekne:"No,dobudeme to na jihu."Na to filosof uvede svoji stereotypní odpověď,co že to budopu dělat potom,no a když uchwátí celý svět panovník odpoví,že si budou klidně žít,jíst a pít a budou veselé myslí,tedy přesně jako náš boháč ve druhém přečteném příběhu.A na to mu filosof stoicky odpoví:"Ale to přece můžeme dělat hned teď,bez všeho toho válčení"....U toho válčení,tam snad dáme filosofovi za pravdu,u toho Ježíšova příběhu snad třeba také,ale z těch našich drobných pachtění z těch našich žabomyších sporů,z těch našich nesmyslných osobních konfliktů,rodinných šarvátek-tam,tam přece nemůžu

**ustoupit ani svému bratru I
kdybich měl se svým sporem letět k
samotnému Ježíši a nechat se pro
ostudu navěky zapsat do
evangelia.Prostě tady stojím a
nemohu jinak.**

**Mám přítele,který kdysi ,když bylo
jejich synkovi pět let,měl spory se
svou ženou.Svoji neústupnost při
rozhovoru se mnou omlouval
slovy:”Já vím,že mě to zničí,ale já
nmůžu jinak.”A taky zničilo.Jeho,
jeho vztahy i jejich manželství.Dnes
jim to jejich osmnáctiletý syn dává
sežrat oběma.Takový je prostě
příběh člověka.Konám,ale na hlas
tichý a jemný nedbám.**

**Což kdybich tak jednou zkusil být
bahatý před Bohem.**

Amen